

metsas aidata! piddi ta tale wasto hakkama? kellega! kōik mis tal kās olli, olli üks kasaka ratsa kantsuk, kelle warre otsas üks tinnast kuul kōlkus; kord tulli tal se mõtte puu otsa ronida, agga kust aega wōtta, sellepārrast kargas ta siis ūhhe lähhema jāmmeda puu tahha, kus pātsiwadder tedda kohhe kōige puga kaišsu wōtta pūdis, temma armo kāed ullatasid agga puu ūmber ūksi ja nūūd wirrutas mõisnik kōigest wāest kuliga ikka ta kāppade pihta. Seddawisi kerutasid nad liggi pole tundi — igga inimene woib mõista, et üks nisuggune pool tundi nattuke pikkem on, kui pool tundi keshommikust maggada — wimaks lāks pātsil se aeg agga ommeti iggawaks, ta pōris ūmber ja lāks metsa; mõisnik mõtles jubba korra, et ta nūūd peāšnud on, agga nattukese aea pārrast pōris pāts sure sūlletāie rišsuga jälle taggasi ja hakkas puu āre aeda ehk walli ette teggema, nenda et mitte ennām ūmber ringi jooksta ei woi, ja se ndu olleks tal korda lāinud, kui mitte korraga suur kīssa ja kārra kotto poolt polleks tōusnud ja tedda

kangeste hirmutanud. Dnnekš olli se wallaline hobbune kohhe kōeo tulnud ja meie ūhte õnnetust kortes, — mitto hobbust saddulase, pūšsid selga ja nenda hūdes ja karjudes metsa; sedda olli nūūd wanna pātsiwadder kuulnud ja tuhhatnelja metsa plagganud.“

Kuida mõnni mees ennast toidab.

Saksamaal ūhhes suremas līnas hulkusid kaks pāewawarrast mõda ulitsat, kahhe kāppuga kōhto kinni hoides ja ndu piddades, — kus pole nad peaksid minnema, et sellite mahha wōiksid heita ja endile soja pāewa kurko paišta laška; sest aeg olli lōunes — ja nende lōuad polnud jubba ammugi ūhte soja lusfikast maitšnud. Nenda eddasi, ūhhest surest maeast mõda miñnes, kukkus ūhhele neist, ūllalt teise korra pealt middagi mūtši peale ja sealt jalge ette mahha; kohhe tōstis teine hāndapiddi ūhhe pišsukese surnud hiri maast ūlles, mis haknast wālja wišsatud olli. Hakkatuses tahtis essi-